

Grundsætninger overensstemmende Straf, — overbeviste om, at Bødestrafpen, naar henfes til de gjældende Afsoningsregler vil være tilstrækkelig til at værne om de paagjældende Interesser.

Paragrafen indeholder ikke udtrykkelig Forbud mod at sælge ulovlig fiskede Østers, men da den, der følger saadanne, enten maa selv have fisket dem, eller kjøbt eller modtaget dem, vil Bestemmelsen dog ramme ham.

§ 73. Ved Forordningen af 15de December 1750 § 25 var der foreskrevet Straf af Lugthusarbejde for den, der bandt Fiskegarn med mindre Master end tilladt, hvilken Bestemmelse blev ophævet ved Lov 29de Decbr. 1857 § 47, saaledes at den, der gjorde sig skyldig i den anførte Forseelse, herefter kun skulde drages til Ansvar efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger om Delagtighed i en Lovovertrædelse. Det kan formentlig herefter være tvivlsomt, om Straf kan blive at anvende, forinden det har vist sig, om Garnet bliver brugt og en Lovovertrædelse dermed saaledes begaaet, og i saa Fald bliver da Undersøgelse bagefter at anstille om, hvor Garnet er bundet og kjøbt. Dette er en Omgangsmaade, som bevirker, at der saa at sige aldrig bliver Spørgsmaal om Ansvar for den, der forfærdiger de ulovlige Garn. Ganske anderledes stiller Sagen sig, naar denne Handling opstilles som en selvstændig Forseelse, der kan rammes uden Hensyn til, om Garnene ere komne i Brug eller ej. I saa Fald kan Politiet forhindre Salg af ulovlige Garn ved Østersyn hos dem, der forfærdige og handle med slige Garn. Udvalget kan ikke andet end finde dette baade hensigtsmæssigt og i og for sig retfærdigt, og man har derfor foreslaaet Straf af Vøder fastsat for at forfærdige eller lade forfærdige ulovlige Fiskeredskaber.

Af ulovlige Fiskeredskaber er der særlig Grund til at fremhæve ulovlige Malejern, dels af Hensyn til det Omfang, hvori de bruges, dels paa Grund af den Skade, de medføre. Da det derhos er en meget almindelig Skik, at Jernvarer stemples med Forfærdigerens Mærke, er det formentlig en ret naturlig Fordring, at alle Malejern skulle mærkes af Forfærdigeren, saaledes at han kan udfindes. Herved vil der være givet Fiskerikontrollen et godt Middel i Hænde til at forhindre Udbredelsen og Brugen af ulovlige Malejern, uden at der paalægges deres Forfærdigelse nogen Byrde, der er værd at tale om.

§ 74. Det er almindelig anerkjendt som retfærdigt, at den, der ved en Lovovertrædelse tilføjer en Anden Skade, maa yde Erstatning herfor, og den første Sætning i denne Paragraf behøver derfor ikke nogen videre Begrundelse. Det er imidlertid ved de her omhandlede Lovovertrædelser i Almindelighed meget vanskeligt at bevise, at Skade er sket, og at fastsætte denne til et bestemt Beløb. Det kan ikke paaslaaes, at de ved et uberettiget Fiskeri erhvervede Fiske vilde være blevne fangede af den Berettigede; der kan være Forskjel i de anvendte Redskabers Fiskehemhed, Brugsmaaden kan være mere eller mindre hensigtsmæssig o. a. m.; og det er derfor umuligt at udregne, om eller hvilken Skade der er tilføjet Vedkommendes Fiskeri ved de uberettiget udsatte Redskaber. Bore Domsamlinger vise ogsaa, at der saa godt som aldrig tilkjendes den Forurettede Erstatning, og det, fordi han ikke har godtgjort at have lidt nogen Skade. Imidlertid kan der ikke være nogen Tvivl om, at et uberettiget Fiskeri saa at sige altid gjør den Berettigede nogen Skade, og i hvert Tilfælde maa det da erklæres for ubilligt, at Lovovertræderen skal beriges ved sin strafbare Handling. Vi have derfor, i Lighed med de tilsvarende Bestemmelser i vor Sagtlovgivning, foreslaaet, at der fastsættes en fast Erstatning, der i Tilfælde af uberettiget Fiskeri paa anden Mandes Fiskeriterritorium altid skal erlægges, uden Hensyn til, om der foreligger Bevis for Skade eller ikke. Ved denne Ordning bliver paa en Maade den Skyldige betragtet som den, der har fisket paa den Berettigedes Begne, til hvilken han derfor maa afgive Fangsten eller erlægge en passende Afgift for Rettens Udsvælse.

§ 75. At Politivetsretsbehandling anvendes i Sager om ulovligt og uberettiget Fiskeri, naar der ikke foreligger en egentlig Forbrydelse, der kræver Justitsforfølgning, er baade hensigtsmæssigt og stemmende med Rimsjordsloven af 29de Decbr. 1857 §§ 43 og 44 samt med Sagtloven af 1ste April 1871 § 19. Efter Udvalgets Formening bør Overtrædelser af de Bestemmelser i Loven, der tilfigte at beskytte Fiskeriet enten ved en Fredning af Fiskene eller ved Overholdelse af behøvig Orden mellem de Fiskende, som Bestemmelser, der absolut og i det Offentliges Interesse skulle opretholdes, paatales af det Offentlige, og kun de Bestemmelser, der nærmest gaa ud paa at beskytte Enkeltmand i hans Særrettigheder, som det maa staa ham frit for at opgive, bør henvises til privat Forfølgning. Herfra er man gaaet ud ved Paragrafens Affattelse. Overtrædelser af de i Fiskerordningerne for de første Bunde trufne Bestemmelser maa altsaa forfølges af vedkommende Private; hvad derimod Fiskerivedtagterne for Fjordene og Havet angaar, maa det bero paa de enkelte Bestemmelseres Karakter, hvorvidt de bør paatales af det Offentlige eller ej.

§ 76. Med Hensyn til denne Bestemmelse, der synes os hensigtsmæssig, henvises isøvrigt til Sagtloven af 1ste April 1871 § 19 i Slutningen. I Sager som de heromhandlede synes det os ikke, at Søgsmaalens Præskription kan flydes længer ud, ej heller gjøres kortere.

§ 77. Efter den nu gjældende Ret har den, i hvis Fiskeriet der af anden Mand gjøres